

Søndag d. 4. august 2013, Viborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 1. Korinterbrev kap.1 v. 23-25

Epistellæsning: 1. Korinterbrev kap. 12 v. 1-13

Prædikentekst: Mattæusevangeliet kap. 11

I begyndelsen af denne Gudstjeneste vandrede vi en salmetur sammen med Brorson og undrede os over storheden og mangfoldigheden i Guds skaberværk. (Salmen ”Op al den ting, som Gud har gjort.”) Og vor undren mundede ud i lovprisningen : Halleluja, vor Gud er stor - og Himlen svarer: Amen!

Så glædede vi os sammen med Paulus i (1. Kor. 12) over den mangfoldighed af tjenester og nådegaver, som Helligånden kalder frem i dagens lys i Herrens menighed, som han kalder Kristi legeme, fordi denne mangfoldighed udgår fra ham og føjes sammen i ham, som er kroppens hoved - og ingen kan sige :”Jesus er Herre”, uden ved Helligånden.

Så fulgte vi en stump vej med Jesus selv, som både glædes og vredes.

Han glædede sig over, at Guds rige blev åbenbaret både gennem den asketiske ørkenprofet Johannes Døbereren og gennem ham selv, Menneskesønnen, som blev kaldt for en frådser og dranker, fordi der blev glæde og fest omkring ham, når han tog imod dem, som de toneangivende regnede for rak og udskud.

Guds rige er favnende og mangfoldigt - men Jesus slår fast, at der kun er én port ind til dette mangfoldige rige: Ham selv - - ”ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.”

Han glæder sig over dem, der barnligt og ligetil tager imod Guds rige - finder vej til Faderens hjerte - de umyndige, som han kalder dem - dem, der ikke har noget at hævde egen storhed med, eller har givet afkald på det.

Men han bliver vred på dem, der - ikke barnligt, men barnagtigt prøver at rive Guds rige til sig som deres eget - de stormer det og river det til sig, tager patent på deres egen udgave af Guds rige, og gør adgangen svær for andre, for hvis de ikke er ligesom dem selv - synger klagesange eller danser til fløjte på deres facon - så duer de ikke.

At forsøge at tilegne sig Guds rige ad den vej, eller at tvinges ind i sådanne patenterede gudsriger, det bliver til tunge byrder, som man slæber sig livstræt på.

Og det var præcis dér ganske mange befandt sig. For den religiøse elite med farisæerne i spidsen var mestre i - med Moselovens bogstav i hånd - at konstruere sådanne patenterede gudsriger, hvor de selv passede perfekt både som dem, der havde ret, og som dem der havde magt.

Det er i den sammenhæng siger Jesus: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

Det er dem, der kommer sådan til Jesus, det er dem han kan åbenbare Faderen for - for de kan se andet, end deres egen fortræffelighed. Og når Jesus åbenbarer Faderen for os, så **kender** vi Faderen. At kende betyder mere end at vide noget om. Det er ordet for en levende, nær, varm relation. Sagt med Paulus' ord fra Rom. 8: ”I har fået den ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader! Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn.”

Det er den hvile, Jesus taler om.

I Kristus, ved Helligånden bliver vi af nåde, hvad Jesus er af natur: Guds børn - hans elskede sønner og døtre.

Hvad indebærer det, at blive Guds søn eller datter?

Det er den største frihed og den dybeste hvile, man kan forestille sig - ikke frihed til hvad som helst der lige falder mig ind, og ikke hvile som en evig middagslur.

Nej, det er slet og ret dette, at Guds Ånd i dit hjerte gør dig til den, du er skabt og født til at være.

Paulus bruger et sted sammenligningen at være træl eller at være søn i huset.

I Kristus er du ikke træl, men søn eller datter.

Vi ved, hvor livsbekræftende det kan være at møde et menneske, der - som man siger - hviler i sig selv. Langt mere livsbekræftende er det at møde et menneske, der hviler i Gud.

Hvordan er det så ikke selv at hvile i Gud?

I Kristus befries vi fra at skulle anstrenge os og tilpasse os tidens trends og modeluner og kloge folks religiøse opfindsomhed og kirkesystemers regelgevækster og normer - for at høre til og være rigtig.

I Kristus befries vi til at være os selv - - ikke at være os selv nok, men at være os selv og vandre frit i Guds riges mangfoldighed, ja, selv være en del af denne mangfoldighed, så vi med det vi er og har og kan (hverken mere eller mindre) bidrager til, at Guds kærlighed udfolder sig blandt mennesker. Og hvad vi ikke kan bidrage med, det udfylder Guds Ånd.

Det er præcis, hvad Paulus skriver om, når han i 1. Kor. 12 glæder sig over enheden og mangfoldigheden i Kristus.

Og jo mere du tager Jesu ydmygheds åg på dig - jo mere du søger Gud i ydmyghed - des mere former hans Ånd dig til at være dig selv, skabt og nyskabt - født og genfødt af Guds nåde i Jesus Kristus.

Det er evangeliets befriende budskab til os og til alle i dag, hvor tidens menneskesyn pålægger hver enkelt den ubærlige byrde at skulle skabe sit eget liv og iscenesætte sin tilværelse, men ve den, der ikke gør det efter tidens normer og trends.

Og det er evangeliets befriende budskab til en kirkelighed, som gennem århundreders splittelse har skabt tradition for, at enhver ny eller genopdaget gammel indsigt skal gøres til et farisæisk patentevangelium, og som i dag tynges til jorden af byrden af en selvoptaget bekymring for sin egen relevans.

Jesus sagde : "Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. "

I Kristus, ved hans Ånd bliver du den, du i virkeligheden er : Guds elskede barn sat fri i Guds mangfoldige rige.

Amen.